

HỒI THỨ MƯỜI TÁM
DI DUNG TUYỆT THỦ

Tới sát cổng thành xe ngựa phải đậu chờ khá lâu cửa thành mới mở.

Trầm Lãng hỏi :

- Mới tảng sáng đến nhà người ta có phiền không?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Tại đây tôi có một người bạn tốt, suốt năm cửa nhà mở hoác, bất luận là ai, bất luận giờ nào cũng vào được, và bất luận ngày đêm, cơm nước luôn sẵn sàng.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Tác phong này phảng phất hơi hám Mạnh Thường Quân!

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Người này họ Âu Dương, tên Hỉ, con người luôn luôn hoan hỉ, thiên hạ xem hắn như Mạnh Thường Quân, nếu hắn nghe huynh đài nói chắc hắn cười bò.

Kim Vô Vọng mím mím môi :

- Hừ, có nhiều bạn cũng ngộ!

Hùng Miêu Nhi nghe mà không thềm nói lại, cứ vút roi cho ngựa nhảy về phía trước. Trời hãy còn sớm, đường trống ít người qua lại, hắn cho ngựa phi nước đại, chiếc xe chao chao lướt nhanh khoảng đường dài.

Qua một khúc quanh, chợt nghe tiếng người huyên náo, mùi hoa thơm thoang thoảng dễ chịu, Hùng Miêu Nhi đưa roi chỉ chỉ :

- Chợ hoa của Lạc Dương đấy. Chợ này nổi tiếng lắm nghe, nhiều người ở xa cũng đến đây mua, mẫu đơn ở đây là nhất!

Trầm Lãng cười :

- Tôi cũng có nghe danh, không dè bữa nay lại đến được. Lẽ ra nên ghé mua một ít, chỉ hiềm vì hoa không ai cài tóc thôi thì để dành ngày khác vậy!

Hai người cười nói vọng vào trong xe, Chu Thất Thất nghe mà chua xót trong lòng.

Nếu bây giờ nàng được ngồi sát bên Trầm Lãng, để chàng mua hoa và tự cài lên tóc nàng thì có chết đi nàng cũng vui lòng.

Đến chợ hoa, Chu Thất Thất chợt nhớ đến con đường hầm giam giữ bọn Dương Thiên Lý, tất cả bí mật nằm sẵn trong bụng nàng mà nàng không thể nói ra.

Chuyện hoa cài trên tóc trở thành ảo vọng, Chu Thất Thất nghe nhịp xe lăn mà nước mắt lưng tròng!

Ngay lúc đó chợt có hai cỗ xe hoa quý giục tới và rẽ vào chợ bán hoa.

Thành xe và vòng niềng vẫn sáng trưng óng ánh, trong xe vẫn nghe giọng oanh yến xôn xao, nhiều cặp mắt long lanh trên những khuôn mặt kiều diễm từ rèm xe dòm ra cười với khách qua đường.

Gió cuốn bật rèm xe, Chu Thất Thất từ đằng sau nhìn tới, tim nàng vụt đập lên đồm độp, vì hai chiếc xe ngựa trắng này đúng là hai cỗ xe chở bọn Triển Anh Tông hôm nọ, chính là cỗ xe mà nàng đã đánh đu để vào trang viện bí mật và gặp bọn yêu ma.

Chợt nghe Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Chỉ thấy xe tốt người đẹp, mà không biết khuê phòng ở chốn nào? Những mối tình của ánh mắt dọc đường thường thường là trôi theo dòng nước!

Trầm Lãng cười :

- Coi chừng người đẹp nghe được là phiền!

Ngựa cứ đi nước lớn, chỉ phút chốc đã đến cái nơi mà Hùng Miêu Nhi bảo là suốt năm không đóng cửa, và Âu Dương Hỉ quả mừng vô hạn khi thấy thấy mặt người thiếu niên kè kè bầu rượu.

Giới thiệu xong Kim Vô Vọng và Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi đi lo ngay vụ chiếc bầu, y như bầu rượu cạn là hẳn kém vui.

Âu Dương Hỉ cười hỏi :

- Sao? Dạo này mèo đã "hoang" thật à? Bểng đi đâu mất vậy? Bữa nay đến đây ngoài mục rượu ra, còn có mục gì khác nữa không?

Hùng Miêu Nhi quắc mắt :

- Còn nữa chứ, uống xong rồi còn kiếm bạc nữa chứ!

Âu Dương Hỉ rùn vai :

- Mang cái bầu rượu ấy đi để cho chúng đuổi ra chứ gì!

Hùng Miêu Nhi để nhẹ chén xuống :

- Bây giờ nói chuyện đàng hoàng nghe. Bữa nay thật có chuyện cần lắm, cần đi tìm Vương Lâm Hoa. Không biết gần đây hẳn có thường ở Lạc Dương không nhỉ?

Âu Dương Hỉ vỗ tay :

- Kể ra mèo hoang có vận may nghe. Hẳn còn đây chứ chưa đi đâu cả!

Và Âu Dương Hỉ vỗ vỗ đùi nói tiếp :

- Nói đến hẳn thì nghĩ mà tức cười!

Hùng Miêu Nhi so vai :

- Hẳn thì khỏi chuyện tức cười, nhưng gân đây thì có gì lạ lắm không?

Âu Dương Hỉ nói :

- Bữa trước lãnh nhị tiên sinh đến đây mở một phiên khảo giá, ngay trong lúc đang bàn bạc chợt có một thiếu nữ tuyệt đẹp, Vương công tử nhà ta định giở trò ngấm nghe, thế mà vị cô nương đó vừa thấy y thì như là thấy quỷ, cô ta vụt thoát ra cửa ba chân bốn cẳng chạy cắm đầu cắm cổ, thật là một chuyện mà trong đời hẳn chưa từng gặp. Trong chuyện này may nhất có lẽ là gã Giả Lộc Bì, vì hẳn mới vừa bán cho vị cô nương ấy một cô hầu trẻ đẹp, trong lúc nàng chạy bỏ cô ấy lại, thế là Giả Lộc Bì lại len lén mang cô bé ấy đi!

Hùng Miêu Nhi ôm bụng cười và định hỏi xem vị cô nương ấy là ai, nhưng Trầm Lãng vọt miệng hỏi trước :

- Chẳng hay Lãnh Nhị tiên sinh có phải là người của Nhân Nghĩa Trang không?

Âu Dương Hỉ gật đầu :

- Đúng rồi, Lãnh Nhị tiên sinh là con người nổi danh trong ngành thương mại, trong một năm thu vào rất nhiều bạc, thế mà tiên sinh đều đem tất cả tiền kiếm được sung vào Nhân Nghĩa Trang, sự ăn mặc của chính mình thì lại hết sức tiện tặn, quanh năm chỉ mặc mỗi một chiếc áo vải thô, ai không biết tưởng đâu ông là hạng cùng đĩnh khổ rách!

Trầm Lãng gục gặc đầu :

- Lãnh gia huynh đệ thật xứng là nhân kiệt.

Ngay lúc đó, từ trong nhà chợt có giọng cười ròn rảng và một gã thiếu niên mặc áo gấm vừa đi ra vừa cười :

- Âu Dương huynh, gia đình của anh thật là quá quắt, tôi đang nằm lơ mơ, chúng chạy vụt vô, nói có một con mèo hoang chạy vô đây, chúng bảo tôi dậy đuổi mèo, há, kỳ không?

Hùng Miêu Nhi thét lên một tiếng, tung mình ngang qua bàn phóng tới chụp lấy áo gã thiếu niên áo gấm, vừa cười vừa mắng :

- Tiểu yêu, mèo đây, mèo hoang đây hứ, tối ngày lo gheo con gái mà nói dóc, láng cháng rút lưỡi bây giờ!

Gã thiếu niên áo gấm vừa đẩy vừa la :

- Úi trời, có thiệt, có mèo hoang thiệt hál

Hùng Miêu Nhi cười ngất :

- Sao? Đã quyến rũ được bao nhiêu gái vị thành niên? Cứ thật cung khai nhẹ thôi!

Gã thiếu niên định trả đũa, chợt thấy Kim Vô Vọng và Trầm Lăng, hấn vội bước ra.

Ra tới bàn, hấn vòng tay vui vẻ :

- Có hai vị huynh đài như "cổ bá thương tòng", như "lâm phong ngọc thụ" ở đây thế mà Âu Dương huynh không dẫn kiến cho tiểu đệ!

Âu Dương Hỉ cười cười đứng dậy, nhưng lại quên băng tên, đành hàm hồ giới thiệu :

Đây là Kim đại hiệp và Trầm công tử, còn đây là công tử Vương Lân Hoa. Ba vị thấy đều tuấn kiệt, mong rằng sớm thân thiết với nhau!

Kim Vô Vọng hừ hừ trong cổ họng và Trầm Lăng đã vội đứng lên vòng tay đáp lễ.

Âu Dương Hỉ nói luôn :

- Vương huynh, mèo hoang hôm nay đến đây mục đích là để tìm Vương huynh đấy!

Wương Lân Hoa cười :

- Mèo hoang mà tìm thì e chuyện chẳng lành đâu, thảo nào mà mắt cứ giật giật, không dám đi đâu đóng cửa ở nhà, thế mà hoạ vẫn giáng xuống như thường!

Hùng Miêu Nhi cũng cười :

- Anh lầm rồi, lần này đến đây không phải để "lượm" bạc đâu, cũng không phải để đổ rượu nữa, mà là mang hai giai nhân tuyệt sắc đến cho anh đấy!

Trầm Lăng mím miệng cười thâm, cái tay "mèo hoang" này cũng nhiều thủ đoạn đây, chưa chi hấn đã gây sự chú ý cho đối phương rồi!

Wương Lân Hoa cười lớn :

- Tìm đệ với một chuyện tốt như vậy thì khó tin quá, thôi hai vị tiên nga ấy xin để cho anh xem một mình vậy!

Hùng Miêu Nhi cười :

- Đừng có mại hơi! Đợi rằng anh muốn xem được mặt của họ thì phải cực thân mới xong đấy!

Vương Lân Hoa hỏi :

- Sao mà phải cực thế?

Hùng Miêu Nhi vỗ vai họ Vương :

- Tôi hỏi anh nhé! Ngoài cái việc múa đao hơi thương, rồi mài mực viết chữ, anh còn biết gì hay nữa không?

Vương Lân Hoa hỏi :

- Bao nhiêu đó chưa đủ à?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Không phải không dư, nhưng còn phải thêm!

Vương Lân Hoa lắc đầu :

- Đòi hỏi dữ vậy? Thật tôi tiếc vì không biết mặt lệnh đường, nếu không thì tôi sẽ biến ra để đánh đòn anh chơi cho bõ ghét!

Hùng Miêu Nhi vụt vỗ bàn một cái rầm :

- Đúng rồi! Nó đó!

Âu Dương Hỉ và Vương Lân Hoa giật mình gặng lại :

- Cái gì vậy?

Hùng Miêu Nhi xôm tới :

- Có phải anh còn biết về thuật "dị dung" phải không? Hà hà...chưa đánh đã khai, rút lại không kịp rồi bạn ơi!

Vương Lân Hoa cười trừ :

- Nhưng mà rồi sao?

Hùng Miêu Nhi điểm điểm tay :

- Chuyện như thế này nhé, nguyên là có hai người đẹp bị người dùng thuật dị dung làm cho xấu đi, nếu anh có thể khôi phục được dung nhan cho họ, thì quả là tôi phục lẫn luôn!

Vương Lân Hoa chớp chớp mắt :

- Nhưng hai vị cô nương ấy là ai?

Hùng Miêu Nhi nói :

- À, cái đó thì tôi chưa rõ, chỉ biết là họ Bạch.

Vương Lâm Hoa khẽ thở phào như trút được gánh nặng :

- À, thì ra là họ Bạch.

Và hần vùn cười :

- Thật ra thì dị dung thuật tôi cũng chỉ biết qua loa, nếu bảo cải trang họ, chưa chắc tôi đã hoàn thành tốt, nhưng nếu bảo phá bỏ cái đã dị dung, thì rất có thể!

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Thế thì quý quá, nào, theo tôi!



Chu Thất Thất và Bạch Dhi Dhi đã được đưa vào phòng, Hùng Miêu Nhi kéo áo Vương Lâm Hoa vào theo.

Bọn Trầm Lãng theo sau.

Chu Thất Thất vừa thấy Vương Lâm Hoa thì tim nàng như chột đứng lại. Nàng không dè Hùng Miêu Nhi lại đi rước ác ma!

Nàng nhớ đến gã thiếu niên áo đỏ.

Thật ra lúc lọt vào tay mũ áo xanh, nàng cảm thấy dù sao gã thiếu niên áo đỏ cũng ít đáng sợ hơn, nhưng bây giờ thoát khỏi mũ rồi gặp lại con người này, cái sợ của nàng trở lại.

Tuy nhiên, nhìn Trầm Lãng, nàng thấy yên ổn được một phần, tiếc vì Trầm Lãng lại chẳng thấy được ý nghĩ trong mắt nàng.

Vương Lâm Hoa cúi xuống xem xét hai người một cách cẩn thận, Chu Thất Thất vừa mừng vừa sợ cũng vừa lo.

Nàng tin rằng gặp Vương Lâm Hoa, gặp con người "ác ma thiên biến vạn hoá" này, sắc diện nàng có thể sẽ khôi phục được.

Nhưng, nàng lại thở dài... có phải đây là một chuyện sẵn an bài? Và nàng muốn cười, nếu hần khôi phục hoàn toàn sắc diện cho nàng cũng tốt, bằng không chỉ cần nói được, nàng sẽ nói hết cái bí mật của hần, không biết lúc bấy giờ hần sẽ khóc hay cười!

Nàng sợ Vương lân Hoa phát hiện được ý nghĩ thâm kín trong lòng, nàng lật đật nhắm mắt lại.

Wương lân Hoa xem xét thật kỹ, thật lâu, hần như xuất thần trong công việc, bọn Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi cũng nín thở theo dõi.

Cuối cùng Vương lân Hoa cũng đứng dậy lắc đầu tắc lưỡi :

- Thật là lợi hại! Thật là lợi hại!

Hùng Miêu Nhi lo lắng :

- Sao? Có cứu được không?

Wương lân Hoa không đáp mà lại nói :

- Cứ xem như thủ đoạn dị dung này, thì in như là thuộc về bí truyền của Đơn Tả Tư Đồ.

Hùng Miêu Nhi mừng quýnh :

Đúng rồi! Vương huynh quả là đã nắm được mấu chốt rồi! Đã biết căn nguyên thì tự nhiên giải được!

Wương lân Hoa cắn cắn môi :

- Tôi tuy có thể xem, nhưng...

Gã thở ra nói tiếp :

- Cái người áp dụng thuật dị dung với hai vị ô nương này, quả đã phát huy kỹ thuật đến tuyệt đỉnh, hai bộ mặt bị dị dung này, rất khó tìm mấu chốt.

Hùng Miêu Nhi nôn nóng chận ngang :

- Như vậy nghĩa là sao?

Wương lân Hoa nói :

- Trong con mắt người thường đây là hai bộ mặt xấu xí, nhưng dưới con mắt chuyên môn thì đây là hai tác phẩm toàn mỹ. Cũng như một bức họa, hay là một tuyệt phẩm điêu khắc vậy. Và bằng vào người chuyên môn thì không ai nỡ phá đi một công trình nghệ thuật như vậy!

Hùng Miêu Nhi sửng sốt, nhưng rồi hần lại cười và chửi tươi :

- Chết bầm, chết bầm, đủ thứ chết bầm!

Wương lân Hoa lắc đầu :

- Anh đúng là con người tục, không nhiều nhã hứng!

Hùng Miêu Nhi kéo họ Vương :

- Thôi đừng có nói cao xa, nhã, hồng nhã gì cũng được, chỉ cần anh khôi phục giùm dung nhan cho hai vị cô nương đây là được!

Vương Lâm Hoa cười :

- Thật gặp anh là gặp nạn, được rồi, anh cứ để đó tôi lo!

Hùng Miêu Nhi lại nói :

- Nhưng còn cái vụ cầm và tê liệt thì sao đây?

Vương Lâm Hoa trầm ngâm :

- Được rồi, tôi sẽ ráng hết sức thử xem sao. Nhưng các anh cũng phải phụ đa nhe, nếu khi nào cần tôi nói, các anh cũng phải ráng hết mình mới được!

Không biết vô tình hay cố ý, họ Vương lại chắm câu bằng cái liếc qua Trầm Lãng.

Trầm Lãng cười :

- Nếu tiểu đệ có dùng được vào chỗ nào, xin Vương huynh cứ sai khiến tự nhiên.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Hay lắm, nhớ nhé!

Và hần ngó qua Âu Dương Hỉ.

Âu Dương Hỉ nheo nheo mắt :

- Khởi lo mà, muốn gì có đấy!

Vương Lâm Hoa gật gật đầu :

- Vậy thì : bốn hũ dấm đỏ, rượu hạng nhất bốn chén, muối trắng mười cân, bốn cây vải mịn, hai cái chậu đồng thật mới, hai cai kéo thật mới, hai ngọn dao nhỏ thật sắc, bốn cái lu đồng, bốn cái bầu bằng đồng, than thật đượm hai trăm cân. Và bảo người nhà giặt sạch cây vải trắng, tôi và Trầm huynh đây sẽ lo việc cắt may hai chiếc áo dài, phải giặt thật sạch sẽ!

Hùng Miêu Nhi cười :

- Tôi có cảm giác như anh bỏ đồ để mở cửa hàng!

Âu Dương Hỉ cũng cười :

- Tôi mới là khổ đây chứ! Trong vòng nửa tiếng đồng hồ phải sắm sửa cho đủ thì thật là đừ luôn!

oOo

Tuy nói thế nhưng ai cũng có vẻ mừng, nhất là Âu Dương Hỉ lảng xãng sai cắt người mua sắm.

Không đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Âu Dương Hỉ đã sắm đủ mị vật. Mấy lò lửa bắt đầu nhen lên, và nước trong mấy cái bầu bằng đồng cũng sắp sôi. Vương Lân Hoa trao cho Trầm Lãng chiếc áo dài trắng :

- Bây giờ xin Trầm huynh mặc áo để rồi chúng ta bắt tay vào việc.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Còn tôi, tôi làm gì đây?

Vương Lân Hoa cười :

- Anh thì mau mau đi ra, ở ngoài đợi lệnh.

Hùng Miêu Nhi sửng sốt :

- Ủa! không cho người ta xem à?

Âu Dương Hỉ cười :

- Đã bảo ra thì ra, còn đứng đó lộn xộn!

Vương Lân Hoa quay lại ngó họ Âu :

- Anh cũng ra ngoài luôn!

Âu Dương Hỉ nhướn mắt :

- Ta, cũng ra?

Hùng Miêu Nhi thúc thúc cùi chỏ :

- Đã bảo ra thì ra, còn đứng đó lộn xộn!

Vương Lân Hoa nghiêm mặt :

- Lúc đệ làm việc, cần phải hết sức yên tĩnh, bởi vì nếu không cẩn thận một chút, để lại cho hai vị cô nương một tai họa nhỏ nhen, thì dù cho thần tiên cũng không cứu được, cho nên xin Âu Dương huynh, Hùng huynh và Kim đại hiệp ra ngoài.

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng và quay ra cửa..

Hùng Miêu Nhi cũng kéo tay Âu Dương Hỉ đi ra.

Vương Lân Hoa đóng chặt cửa lại, buông tất cả màn che bên trong xuống, không một chút kẽ hở nào lọt được vô phòng.

Trầm Lãng đứng yên một chỗ nhìn Vương Lân Hoa làm việc.

Nước trong mấy cái bầu đồng lớn đã sôi âm ỉ.

Vương Lâm Hoa quay lại nhìn Trầm Lãng :

- Tiểu đệ bảo mấy vị kia đi ra, là vì không muốn tiết lộ bí mật về chuyện đi dung cho họ biết, như vậy là chỉ có một mình Trầm huynh, chuyện ấy chắc Trầm huynh đã thấy.

Trầm Lãng gật đầu :

- Vâng, vâng.

Vương Lâm Hoa nghiêm giọng :

- Hùng Miêu Nhi và Âu Dương Hỉ là những người bạn lâu năm với tiểu đệ, còn Trầm huynh với tiểu đệ thì chỉ là sơ giao, không chịu tiết lộ bí mật với họ mà lại bằng lòng để huynh đài ở lại, tự nhiên bên trong có nguyên do, cho dù sáng suốt, chắc huynh đài cũng hơi thấy điều kỳ lạ.

Trầm Lãng cười cười :

- Chính đệ cũng muốn biết điều ấy!

Vương Lâm Hoa cười :

- Chỉ vì giữa tiểu đệ và huynh đài tuy là sơ giao, nhưng bằng vào tinh thần của huynh đài, tiểu đệ cảm thấy đúng là một người mà khiến cho tiểu đệ khâm phục.

Trầm Lãng chận nói :

- Cám ơn huynh đài, thật ra nếu huynh đài nói thật tình, tiểu đệ cũng nói thật tình, tính đệ có ngay thẳng có thật tình, có cương quyết đấy nhưng nếu nói về thủ thuật khéo léo thì không làm sao sánh được với huynh đài

Ngừng một giây, chàng mỉm cười :

- Nhưng có lẽ huynh đài để tôi phụ việc này, chắc còn có duyên có khác nữa.

Không đợi Trầm Lãng nói hết, Vương Lâm Hoa chận ngang :

- Vâng, thật thì đúng như thế thật cũng còn một duyên có khác.

Trầm Lãng chận đầu :

- Và nhất định duyên có đó rất thú vị!

Vương Lâm Hoa gật đầu :

- Đúng, thú vị lắm!

Trầm Lãng hỏi :

- Chẳng hay đệ có thể nghe chăng?

Không trả lời ngay, Vương Lâm Hoa lại nói :

- Vừa rồi, khi Âu Dương huynh dẫn kiến huynh đài, vẫn chưa nói rõ tên tuổi của huynh đài cho tiểu đệ biết, có phải thế không?

Trầm Lăng cười :

- Có lẽ Âu Dương huynh không biết hoặc biết mà lại quên, đó cũng là chuyện thường.

Vương Lâm Hoa nói :

- Thế nhưng tên của huynh đài, tiểu đệ có thể đoán ra.

Trầm Lăng cười :

- Hay đến thế cơ à?

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Có phải huynh đài tên Trầm Lăng không?

Trầm Lăng giật mình :

- Vâng, huynh đài đoán đúng, có lẽ... có lẽ đã có người nói với huynh đài về tiểu đệ rồi?

Nghे hai người nói chuyện, Chu Thất Thất vừa sợ vừa tức, nàng muốn Trầm Lăng đập chết Vương Lâm Hoa cho rồi.

Vương Lâm Hoa mỉm cười nói :

- Nếu huynh đài muốn hỏi tại sao tiểu đệ lại biết đại danh của huynh đài thì... thì sau này huynh đài sẽ biết mà không cần hỏi.

Vương Lâm Hoa lại bắt tay vào việc chứ không nói mà cũng không ngó Trầm Lăng.

Nghiêng cái bầu nước sôi bằng đồng, để miệng ngay phía mặt Bạch Phi Phi, hơi nóng bùng xông lên, nàng nhắm mắt lại.

Vương Lâm Hoa nói :

- Trầm huynh nhắc giùm đệ cái bầu nước.

Trầm Lăng ứng tiếng hai tay hứng cái bầu, bên dưới lửa hừng hực, bên trong nước sôi ùng ục, thế mà Trầm Lăng vẫn cứ bung cái bầu đồng y như là bung bầu nước lạnh.

Vương Lâm Hoa không ngó lại, nhưng nét mặt hần phớt một nét xúc động, sự xúc động đó bao gồm cả vừa kinh lạ, vừa bội phục, vừa ngưỡng mộ mà cũng vừa tật đổ.

Hắn lấy dấm đổ vào bầu, qua một phút hơi xông lên hừng hực, nghe mùi nồng nặc, làm cho Bạch Phi Phi nhăn mặt, đôi mắt nàng càng nhắm khít lại hơn.

Khá lâu Vương Lâm Hoa lại lấy rượu đổ luôn vào bầu, hơi xông ra vừa chua vừa cay, Bạch Phi Phi chảy nước mắt nước mũi chầm chầm.

Wang Lâm Hoa và Trầm Lăng cũng rịn mồ hôi.

Hơn một tiếng đồng hồ nữa, Vương Lâm Hoa lấy chậu đổ dần nước hoà chung với rượu và dấm, hắn nói :

- Trầm huynh đổ nước này vào bồn lớn, rồi cởi quần áo vị cô nương này và đỡ dìu nàng ngồi vào bồn.

Trầm Lăng sửng sốt :

- Cởi cả quần áo sao?

Wang Lâm Hoa gật đầu :

- Bởi vì lỗ chân lông đều bị chất thuốc dị dung bịt kín hết rồi, nếu không làm thế không được

Hắn lấy ra ba cái bình nhỏ, đổ phần trong ấy ra trộn đều vào trong bồn và nói:

- Huynh đài sao lại nhút nhát thế? Bắt tay vào việc đi chứ!

Trầm Lăng thở ra và nói :

- Chuyện cứu người là quan hệ, không có thể nghĩ gì khác được, cô nương cứ an lòng.

Chàng nghiêm mặt cởi dây áo cho Bạch Phi Phi và đỡ nàng vào bồn.

oOo

Ở ngoài, Hùng Miêu Nhi và Âu Dương Hỉ cứ đi qua đi lại bồn chồn nôn nóng.

Họ đứng ngồi không yên, y như thân nhân của người sanh khó đang túc trực ngoài phòng sanh hồi hộp đợi chờ.

Lắng nghe trong phòng tiếng lửa cháy xèo xèo, tiếng nước sôi ùng ục, tiếng nước đổ vào bồn, tiếng dao tiếng kéo khua, Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Y như là họ làm thịt heo thịt gà trong ấy !

Âu Dương Hỉ cười :

- Hắn mà cho tôi xem rồi biểu tôi lạy tối ngày tôi cùn glay mà xem cho kỳ được.

Chợt nghe trong phòng có tiếng rú nhỏ nhỏ, đúng là tiếng kêu thất thanh của Trầm Lăng, Kim Vô Vọng đứng dậy, nhưng Hùng Miêu Nhi đã kéo lại.

Kim Vô Vọng quắc mắt :

- Các hạ muốn gì?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Kim đại hiệp đừng nóng, con người như Trầm huynh thì không đến nỗi xảy ra việc gì đâu mà sợ, nếu mình xông vào làm cho hư việc rồi trách nhiệm này ai chịu?

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng và làm thinh ngồi xuống.

Chợt bên trong có tiếng động lạ, tiếng động y như tay chạm mạnh vào nhau Kim Vô Vọng lại đứng phắt lên.

Âu Dương Hỉ cau mày :

- Tiếng động lạ nhỉ?

Hùng Miêu Nhi thoáng trầm ngâm :

- Có lẽ họ đang chà xát da thịt, hoặc vỗ để làm cho tan thuốc dị dung.

Âu Dương Hỉ gật gật đầu :

- Có lý, có lý...

Kim Vô Vọng không nói, nhưng có vẻ đồng ý với Hùng Miêu Nhi nên từ từ ngồi xuống.

Nhưng ngay lúc đó, từ trong phòng lại có tiếng kêu kinh khiếp, tiếng kêu lần này thì lại là của Vương Lâm Hoa.

Kim Vô Vọng và Âu Dương Hỉ cùng đứng lên một lượt

Lần này Âu Dương Hỉ không dẫn được nữa, hắn phóng lại sát bên cửa, nhưng Hùng Miêu Nhi đã vội chạy lại kéo tay.

- - - Vietkiem.com - - -